

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 261 16 Σεπτεμβρίου 2009

Ἡ κρίσιμη διαφωνία

Καλῶ τοὺς ἀναγνώστες μου καί ἰδιαίτερα ἐκείνους, πού σταθμίζουν καί ἐκτιμοῦν τὴν ἐπικαιρότητα, διαβάζοντας τίς ἀτομικές συμπεριφορές καί τὴ σύνολη κοινωνικὴ ἀνέλιξη μέσα ἀπὸ τὸ θολό πρίσμα τῆς ἀθεΐας, νά κάνουμε, ἀπὸ συμφώνου, μιά στάση στὴν κομβικὴ διασταύρωση τῶν προβληματισμῶν μας. Στὴ στροφή τοῦ ἱστορικοῦ μας δρόμου, πού συναντιῶνται οἱ ἀγχωτικὲς μας διαγνώσεις, γιὰ τὴν πανδημία τῆς λοιμικῆς μάστιγας τῆς «διαφθορᾶς» καί, ἀπότομα, διχάζονται καί ἀποστασιοποιοῦνται οἱ ἐκτιμήσεις μας γιὰ τοὺς παράγοντες, πού ἐπιάζουν, διασπείρουν καί μεγιστοποιοῦν τὴν κοινωνικὴ πανώλη. Ἐκεῖ, πού συντάσσουμε καί συνυπογράφουμε τὸ ὁμόφωνο πρακτικὸ τῆς αὐθόρμητης κατακραυγῆς μας, τῶν φοβικῶν συμπτωμάτων μας καί τῆς μελαγχολικῆς ἐνατένισής μας στὸ «αὔριο» καί, ἀμέσως μετὰ, βρισκόμαστε ἀκροβολισμένοι σέ σχηματισμούς ἰδεολογικῆς ἢ ὑπαρξιακῆς ἀντιπαλότητας.

Προσωπικά, δέν ἔχω τὴ διάθεση νά ἐπιτεθῶ, μέ τόνο βίαιο, σέ κανένα συνοδίτη τοῦ βίου, πού μοχθεῖ ἢ σπαράσσει πλάϊ μου.

Ούτε στόν ἄθεο, πού τυχαία μπορεῖ νά πέσει στά χέρια του τοῦτο τό κείμενό μου καί νά ἠλεκτριστεῖ σέ καυτό ἀντίλογο, οὔτε στόν ὁποιοδήποτε μαχητή τοῦ κοινωνικοῦ στίβου, πού κρατάει στό χέρι τή διακριτική σημαία τῶν πολιτικῶν του προτιμήσεων ἢ τῶν καθαρά προσωπικῶν του ἐπιλογῶν. Τούς νοιώθω ὅλους ἀδελφούς μου. Τούς ἀπλώνω χειραψία ἀγάπης. Καί ἀνοίγω μαζί τους διάλογο γόνιμο, ἐρευνητικό καί ἀναλυτικό τῆς κακοδαιμονίας, πού καταθλίβει ὅλους μας.

Φίλοι, ὅσοι πληγώνεστε καί ὑποφέρετε ἀπό τήν ἀνέλεγκτη διασπορά καί διαπλοκή τῆς «διαφθοράς», σταθεῖτε, γιά λίγο, ἐρευνητικοί καί στοχαστικοί, μπροστά στά δύο ἐντυπωσιακά καί ὀρμητικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς μας. Τά ρεύματα, πού τά ἄνοιξε ὁ ἀνθρωποκεντρικός καί ἐγωκεντρικός προσανατολισμός τῆς ἄθνης κουλτούρας μας καί τά βάθυνε ὁ κρυφός μηχανισμός τῆς πολιτικῆς καί τῆς οἰκονομικῆς ἐκμετάλλευσης. Τό πρῶτο σύνθημα, πού ἐκπορεύτηκε ἀπό τούς ἐπίσημους, οἰκουμενικούς ὀργανισμούς, σέ ἐκκωφαντικούς τόνους καί μέ τή συνοδεία βαρύγδουπων, πειστικῶν ὑπογραμμίσεων, εἶναι ὅτι ἡ ἀτομική ἐλευθερία εἶναι δικαίωμα προνομιακό καί ἀπόλυτο. Δέν ὑπόκειται καί δέν ὑποτάσσεται σέ καμιά δέσμευση. Οὔτε στήν ὑπέρτατη ἐξουσία τοῦ Θεοῦ. Οὔτε σέ κωδικές διατάξεις συμπεριφορᾶς, πού θεσμοποιοῦν τίς ἀνθρώπινες σχέσεις καί ἐπιμετροῦν εὐθύνες γιά τήν παραμικρή ἀπόκλιση ἀπό τά ἐπισημως ἢ ἐθιμικά ἐπικυρωθέντα.

Τό δεύτερο σύνθημα, ὅχι λιγότερο ἐντυπωσιακό, πού ἀναρτήθηκε στά κιόσκια τῆς δημοσιότητας, προβλήθηκε φωτισμένο στά ἀνοιχτά τηλεοπτικά παράθυρα, καθιερώθηκε ὡς τό στίγμα τοῦ τεχνολογικοῦ ἐμπλουτισμοῦ μας καί τῆς οἰκονομικῆς μας ὑπερεπάρκειας, εἶναι τό δικαίωμα ἀπεριόριστης μετοχῆς στήν ἰδιοποίηση καί στήν ἀπόλαυση τῆς εὐμάρειας. Στήν ἀκόρεστη αὔξηση τοῦ πλούτου. Καί στή δοκιμή ὅλων τῶν γεύσεων εὐτυχίας, πού εἰσάγει ἡ εὐρηματικότατη, καθημερινή διαφήμιση. Τίς ἀπολαύσεις, πού ὁ χτεσινός ἄνθρωπος τίς χαρακτήριζε καί τίς βίωνε ὡς πληρότητα εὐτυχίας, τίς ἀντιπαρέρχεται ὁ σημερινός καί τίς προσμετράει ὡς ἔλλειμμα καί τραγική στέρνηση. Καί αὐτές, πού ἀποκτάει καί ἀπολαμβάνει ὁ θηρευτής τρέχουσας, ἀναβαθμισμένης «εὐτυχίας»,

ίκανοποιούν, πρὸς στιγμή τὴν ἀκόρεστη δίψα του, ἀλλὰ καὶ μεγιστοποιούν τὴν ἀγωνία του, γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἐπόμενης ποιοτικῆς προσφορᾶς.

Σέ ἓνα τέτοιο κλίμα κυρίαρχης ὑλοφροσύνης, ἀπεριόριστης καὶ ἀνεξέλεγκτης προσωπικῆς ἐλευθερίας, δίψας γιὰ ἀλλαγὴ γεύσεων εὐτυχίας καὶ τρελλό κυνήγι γιὰ καινούργια μοτίβα, βρίσκετε ἀπρόσμενη τὴν ἐξάπλωση τοῦ ἰοῦ τῆς «διαφθορᾶς» καὶ δύσκολη τὴν ἐξέλιξή του σέ «πανδημία»; Ὅταν τό «κάλλος τῆς ψυχῆς», ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀναβάθμιση τοῦ «ἥθους», χαρακτηρίζονται ὀράματα τοῦ, «ξεπερασμένου»(!!!) πιά, σκοταδισμού, προσανατολισμούς τῆς ἐποχῆς, πού ἀναζητοῦσαν τὴν εὐτυχία τους στὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι στὴ γῆ, θὰ ἀμφισβητήσετε, ὅτι τό κενὸ αὐτὸ καταντᾷ δίοδος γιὰ τὰ νοσηρὰ ψυχολογικά σύνδρομα τοῦ διογκωμένου ἀτομισμού καὶ τῆ δυσώδη, μολυσματικὴ πρακτικὴ τῆς διαφθορᾶς;

Η «διαφθορά», πού κατὰ τίς ἔσχατες μέρες καταπλημμυρίζει τὸν κοινωνικὸ μας χῶρο, δέν εἶναι τυχαῖο σύμπτωμα. Εἶναι «ἀπανθρωποποίηση» τοῦ ἀνθρώπου. Μεταλλαγὴ τῆς ἀτίμητης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Φθορὰ καὶ ἀλλοτρίωση τοῦ «προσώπου». Σκοτασμός τοῦ ὑπαρξιακοῦ του ὀρίζοντα. Θόλωση τοῦ νοῦ του. Διαστροφὴ τῆς θέλησός του. Ἐκτροπὴ τῶν ὁραμάτων του.

Η μεταλλαγμένη καὶ διαφθαρμένη προσωπικότητα ἀντιδιαστέλλεται, τραγικά καὶ ἀπόλυτα, ἀπὸ τό καλλιεργημένο καὶ ἐξαγιασμένο «ἥθος» τῶν προσώπων, πού βρίσκονται σέ σταθερὴ, δυναμικὴ καὶ ἀδιάκοπη κοινωνία μέ τὴν «Ἀλήθεια» καὶ τὴν «Καθαρότητα». Ἀπὸ τὴ χαρισματικὴ ποιότητα ζωῆς, πού εἶναι ἀποτέλεσμα θείου φωτισμοῦ καὶ καρπὸς ἐνσυνείδητων προσωπικῶν ἀγώνων. Ἀπὸ τὴν καθαρότητα καὶ εὐθύτητα τοῦ ἀναγεννημένου καὶ ἀναπλασμένου ἀνθρώπου, πού διατηρεῖ, τὴν κοινωνία του μέ τό Πρόσωπο τοῦ σαρκωμένου Λόγου, *«ἀνακαινούμενος εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ κτίσαντος αὐτόν»* (Κολασ. γ' 10).

Αντλώντας τό φῶς καὶ τὴ δύναμη ἀπὸ τὴ διδαχὴ καὶ τό παράδειγμα τοῦ μεγάλου μας Ἀποστόλου Παύλου, τολμῶ νὰ ἀντιπαραταχθῶ στοὺς ἀκόρεστους ἐρασιτὲς τῆς σύγχρονης εὐμάρειας καὶ, θεληματικούς ἢ ἀθέλητους, προαγωγούς τῆς διαφθορᾶς, μέ

”Ελλειμμα κρίσης ἢ ἔλλειμμα συνέπειας;

Καταθέτω στό τραπέζι τῶν συζητήσεων καί ἐμπιστεύομαι στίς εὐαίσθητες-ὅσο καί ἀνήσυχες-συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τό καυτό ἐρώτημα: Οἱ σημερινοί Ποιμένες, μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παραμένουν πιστοί στό σχῆμα τῆς «Νόμῳ κρατούσης Πολιτείας», στό σύστημα, πού θεσπίστηκε μετά τόν ἀπελευθερωτικό

ἀγώνα τοῦ 1821 καί ἰσχύει ἴσαμε σήμερα; Ἡ ψηφίζουσα τήν ἀπεξάρτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Διοίκησης ἀπό τόν κρατικό ἔλεγχο καί τή στήριξή της, ἀποκλειστικά καί μόνο, στούς Ἱερούς Κανόνες καί στήν ἐξαγιασμένη, μακρότατη Παράδοση, πού φέρνει τή σφραγίδα τῆς σοφίας καί τοῦ μόχθου τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν μεγάλων Πατέρων μας;

Μέ τοῦτο τό κείμενο, δέ θά προσ-

τίς παρακάτω ὁμολογιακές ἐκμυστηρεύσεις. Ἡ πρώτη: *«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ’ οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος»* (Α΄ Κορινθ. στί 12). Καί ἡ δεύτερη: *«Καθὼς οὐκ ἔδοκίμασαν τόν Θεόν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τά μή καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεσιτοῦς φθόνου, φόνου, ἔριδος δόλου κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετάς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀσιόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας»* (Ρωμ. α΄ 28-31). Ἡ ἀνάλυση τοῦ συνδρόμου τῆς διαφθορᾶς, πού ἀποτυπώνει ὁ φωτισμένος Ἀπόστολος στήν πρός Ρωμαίους Ἐπιστολή του, εἶναι ψυχογράφημα λεπτομερειακό καί ἰδιαίτερα προσεκτικό. Καί ἡ προσωπική του αὐτοσυγκράτηση, πού γι’ αὐτόν εἶναι ἀγώνισμα ἐλευθερίας καί πού τήν κοινοποιεῖ, ὡς παρακίνηση στόν πιστό λαό τῆς Κορίνθου, ἀποτελεῖ θεόπνευστη ὁδηγία καί συνταγή λυτρωτική ἀπό τή μεταδοτική ἀρρώστια τῆς διαφθορᾶς.

παθήσω νά ἐπικεντρώσω τήν προσοχή τῶν ἀναγνωστῶν μου στόν ἀνοιχτό διάλογο, τοῦ χωρισμοῦ ἢ τοῦ μή χωρισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό κράτος, πού ἄλλοτε ἦπιος καί ἄλλοτε ὀξύς περνάει στούς πομπούς τῆς δημοσιότητας. Θά συστειλῶ τήν προσωπική μου ἐρευνητική ἀνησυχία στήν ἐκκλησιολογική ἐπεξεργασία τοῦ προβλήματος καί στήν πρακτική διαχείριση του ἐκ μέρους τῶν σημερινῶν ὑπεύθυνων ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ποιά εἶναι ἡ παγιωμένη καί κυρίαρχη θεωρητική τους ἄποψη, γιά τήν ἀπαγκίστρωση τοῦ Διοικητικοῦ μηχανισμοῦ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ἀπό τό σχῆμα «τῆς Νόμου κρατοῦσης Πολιτείας»; Καί πῶς ὑλοποιοῦν τίς ἀποκαθαρμένες καί στέρεες πεποιθήσεις τους κατά τίς στιγμές, πού καίρια καί καυτά ἐρωτήματα ἐγγράφονται στήν ἡμερήσια διάταξη τῶν Συνεδριάσεών τους;

Ἄν ξεφυλλίσει κανεῖς, μέ ἐνδιαφέρον καί μέ προσοχή, τίς ποικίλες καταχωρίσεις ἀπόψεων στά ἐπίσημα δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἂν ρίξει κάποιες ματιές στά σχόλια καί στίς ἀντιδράσεις, πού ἀποτυπώνονται, πολύ συχνά, στά ἐπαρχιακά ἐκκλησιαστικά ἐντυπα καί ἂν παρακολουθήσει μέ προσοχή τίς τηλεοπτικές διακηρύξεις τῶν Μητροπολιτῶν, φίλων ἢ ἐραστῶν τῆς Τι-Βι, θά καταλήξει στό συμπέρασμα, ὅτι οἱ σημερινοί Συνοδικοί Ἱεράρχες ἐπαναπαύονται στήν κάλυψη καί στήν προστασία τῆς ἡγετικῆς προσωπικότητάς τους καί τοῦ Συνοδικοῦ ρόλου τους ἀπό τούς Νόμους τοῦ κράτους καί θεω-

ροῦν, ὅτι τό σχῆμα, πού διαμορφώθηκε πρίν ἀπό 180 χρόνια καί-μέ ποικίλες τροποποιήσεις-διατηρεῖται «ἐν ἰσχύϊ» ἴσαμε σήμερα, εἶναι τό μόνο κατάλληλο νά ἐκφράσει τό πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Τό μόνο πρόσφορο, γιά τήν ἀνάπτυξη ὁμογνωμοσύνης ἀνάμεσα στήν κοσμική καί στήν πνευματική ἡγεσία τοῦ τόπου. Τό μόνο ἱκανό νά προφυλάξει τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ἀπό τή διείσδυση καί τή σπορά «διδασχῶν ποικίλων καί ξένων» (Ἐβρ. ιγ' 9) καί ἀπό τίς παρεμβάσεις σκοτεινῶν παραγόντων, πού στοχεύουν στή διάσπαση τῆς πνευματικῆς ἐνότητας τοῦ λαοῦ μας.

Τήν ἄλλη ἄποψη, πού ὑποστηρίζει τήν ἀνάγκη τοῦ χωρισμοῦ καί τῆς ἀποστασιοποίησης τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό κράτος, τή διατυπώνουν καί τή δημοσιοποιοῦν, πρὸς τό παρόν, μέ πείσμα καί πάθος ἀσίγαστο, ὅσοι διαπνέονται καί διακινοῦνται ἀπό τό ὄραμα τῆς περιθωριοποίησης τοῦ ἀγιώτατου ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καί τῆς ἐξασφάλισης ἐνός λαϊκοῦ-ἀθεϊστικοῦ κράτους, μέ ὀρίζοντα ὁραμάτων καί στόχων «ἐμπορευσόμεθα καί κερδήσομεν» (Ἰακ. δ' 13), «φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (Α' Κορινθ. ιε' 32).

Ἡ πλειονότητα τῶν Ἱεραρχῶν, ἐνῶ δέν ἀποστασιοποιεῖται-ὡς ὀφείλει-ἀπό τήν κοσμική «εὐμάρεια», ἀπορρίπτει τό χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, γιατί τόν βλέπει ὡς σπάσιμο τῆς παραδοσιακῆς ἐνότητας καί ὡς ἀνοιγμα τῶν θυρῶν στίς ξένες, φθοροποιές προπαγάνδες. Κάποιοι, ὡστόσο, ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς, πού διερευνοῦν μέ ἀνήσυχο μάτι τήν τρέχουσα πραγματικότητα καί σταθμίζουν μέ προσοχή τίς καθημερινές ἐξελίξεις, ἔχουν ἀποκολ-

ληθεΐ-ἥ προσπαθοῦν νά ἀποκολλη-
θοῦν-ἀπό τήν πεποίθηση, ὅτι ἡ ἀσπίδα
τοῦ κράτους εἶναι θεσμική ρύθμιση
χρήσιμη-ἂν μὴ ἀπαραίτητη-καί ὑπογρά-
φουν, μέ θάρρος, τό αἶτημα τῆς ἀποδέ-
σμευσης τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό σχῆμα
τῆς ἐξάρτησης.

Ἡ διαφορά ἀπόψεων δέ σοκάρει.
Εἶναι καί φυσιολογική καί προσδοκώ-
μενη σέ μιά ἐποχή, πού τήν προσδιο-
ρίζουν οἱ μεγάλες συγκρούσεις καί οἱ
βίαιες ἀνατροπές. Ἐκεῖνο, πού σοκά-
ρει, εἶναι ἡ ἀδικαίωτη παλιμβουλία κά-
ποιων μελῶν τῆς σημερινῆς Ἱεραρχίας,
πού τούς μετατοπίζει πότε στή μιά καί
πότε στήν ἄλλη πτέρυγα μάχης. Ὅ-
ταν τούς ἐρεθίζει τό δημοσιογραφικό
δαιμόνιο, πού προπαγανδίζει χωρισμό
Κράτους καί Ἐκκλησίας, χτυποῦν μέ
μανία τή ράβδο τους καί δηλώνουν, ὅτι
δέ θά συμφωνήσουν καί δέ θά συνερ-
γήσουν ποτέ στό χωρισμό καί στήν ἀ-
πομόνωση. Ὅταν οἱ πρωτοβουλίες
τοῦ κρατικοῦ status, ἀναγκαῖες ἢ ὑπο-
πτες, σφίγγουν τά λουριά τῆς δεσπο-
τικῆς τους αὐθαιρεσίας καί προκαλοῦν
ἀποτελέσματα ἀναιρετικά τῶν ὁραμά-
των τους καί τῶν σχεδιασμῶν τους,
κηρύττουν ἐπανάσταση καί διακηρύτ-
τουν, ὅτι ἐμπνευστής καί ρυθμιστής
καί κριτής τοῦ ἐπισκοπικοῦ τους λει-
τουργήματος εἶναι μόνο οἱ Ἱεροὶ Κανό-
νες καί οἱ καταξιωμένες Παραδόσεις
τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

Γιά νά ψαύσουν, ἀπό κοντά, οἱ ἀ-
ναγνώστες μου τήν ἐπισκοπική παλιμ-
βουλία, τό «εἶπα», ξεῖπα», τήν ἀποδο-
χή τοῦ Νόμου καί τήν ἀθέτηση τοῦ
Νόμου, τή συνεργασία μέ τό κράτος
καί τό γύρισμα τῆς πλάτης στό κράτος,

θά ἐπιχειρήσω μιά εὐρύτερη ἀνάλυση
τῶν δύο σχημάτων. Τοῦ σχήματος τῆς
«Νόμῳ κρατούσης Πολιτείας», πού
κρατάει ἴσαμε σήμερα. Καί τοῦ σχήμα-
τος τῆς ἀποδέσμευσης ἀπό τήν ἄμεση
κρατική ἐπιτήρηση καί τῆς ὑποταγῆς
μόνο στοὺς ἐκκλησιαστικούς Κανόνες,
πού ἀποτελεῖ τό σχεδιασμό καί τήν
πρόταση γιά τήν αὐριανή μέρα.

Αὐτή τη στιγμή ὑπάρχουν τρία βασι-
κά νομοθετήματα, πού προσδιορίζουν
τή θέση τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης
Ἐκκλησίας στήν περιοχή τῆς ἐλληνικῆς
Ἐπικράτειας καί ρυθμίζουν τά προνό-
μια Της καί τόν τρόπο διοίκησής Της.

Τό πρῶτο Νομοθέτημα εἶναι τό Σύν-
ταγμα τῆς χώρας.

Τό ἄρθρο 3 ὁρίζει:

«1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι
εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-
κλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρί-
ζουσα τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-
στόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμέ-
νη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει Μεγάλης καί πάσης ἄλλης
ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τη-
ροῦσα ἀπαρασαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι,
τούς Ἱερούς ἀποστολικούς καί συνοδι-
κούς κανόνες καί τὰς ἱεράς παραδό-
σεις. Εἶναι αὐτοκέφαλος καί διοικεῖται
ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ἐν ἐνεργείᾳ
Ἀρχιερέων καί τῆς ἐκ ταύτης προερχο-
μένης Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, συγ-
κροτουμένης ὡς ὁ Καταστατικός Χάρ-
της τῆς Ἐκκλησίας ὁρίζει...».

Τό δεύτερο Νομοθέτημα εἶναι ὁ «Κα-
ταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος». Αὐτός, στά πλαίσια, πού ὁ-
ριοθετεῖ τό Σύνταγμα, ρυθμίζει, ἴσαμε

τήν τελευταία της λεπτομέρεια, τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Τή συγκρότηση τῶν Συνοδικῶν Ὁργάνων. Τίς ἀρμοδιότητές τους. Τήν ἐκλογή καί τήν κατάσταση τῶν Μητροπολιτῶν. Τή διαχείριση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πόρων. Τήν ὁργάνωση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου. Τήν ἀσκηση τοῦ κεντρικοῦ ἐλέγχου καί τῆς δικαστικῆς ἀντιμετώπισης τῶν ἐκτροπῶν. Καί ὅλα, ὅσα ἀπορρέουν ἀπό τήν ἐξουσιοδότηση, πού παρέχει τό Σύνταγμα.

Τό τρίτο Νομοθέτημα εἶναι ὁ εἰδικός Νόμος «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας». Αὐτός ρυθμίζει ποιά εἶναι τά Ἐπισκοπικά καί τά Συνοδικά Δικαστήρια, πού δικάζουν καί ἐπιβάλλουν κυρώσεις στούς ἱερεῖς. Ποιά εἶναι τά Συνοδικά Δικαστήρια, τά ἀρμόδια νά ἐρευνήσουν καί νά κρίνουν τίς παραβάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν θεσμίων τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτολμοῦν οἱ Ἐπίσκοποι. Καί ὀρίζει, μέ λεπτομέρεια, τίς ποινές, πού ἀντίστοιχα ἐπιβάλλονται.

Εἶναι ἀναγκαῖο νά προσφερθοῦν στούς ἀναγνώστες μου μερικές διευκρινίσεις.

1. Τό σύνολο τῶν Νομοθετημάτων, πού ἀναφέρονται στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δέν ἔχουν διατυπωθεῖ καί δέν ἔχουν ψηφιστεῖ, ἐρήμην τῶν ὑπεύθυνων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων. Στίς νομοπαρασκευαστικές Ἐπιτροπές, πού ἀσχολήθηκαν μέ τή μελέτη καί τήν ὀριστική διατύπωσή τους, μετεῖχε πάντοτε ὁμάδα Μητροπολιτῶν, πού τήν εἶχε ὀρίσει ἡ Ἱερά Σύνοδος. Αὐτοί εἶχαν τό δικαίωμα νά διατυπώσουν τήν ὅποια

δήποτε ἀντίρρηση τους, ἀκόμα καί νά προβάλουν βέτο. Καί μόνο, ὅταν ἡ ἐπεξεργασία τῶν νομοσχεδίων κατέληγε σέ consensus κρατικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, μόνο τότε, ἔπαιρναν τήν τελική τους μορφή καί στέλλονταν στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων.

2. Στά Νομοθετήματα, πού ἰσχύουν αὐτή τή στιγμή, δέν ὑπάρχει ἄρθρο, οὔτε κἂν παράγραφος, πού νά ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τούς Ἱερούς Κανόνες. Κατ' ἀρχήν, τό Σύνταγμα δεσμεύει καί τή Βουλή, πού ψηφίζει τούς Νόμους καί τούς παράγοντες τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καί τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νά ἐφαρμόζουν, κατ' ἀκρίβεια, τούς Ἱερούς Κανόνες. Ἀλλά καί τά δευτερογενῆ ὄργανα, πού συντάσσουν καί προωθοῦν στή Βουλή τήν ὅποιαδήποτε νομοθετική ρύθμιση, καθώς δεσμεύονται ἀπό τό ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος, δέν μποροῦν νά παραστρατήσουν καί νά πλήξουν τούς Ἱερούς Κανόνες.

3. Ἡ Συνταγματική καθιέρωση καί καταξίωση τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας δεσμεύει καί ὅλους τούς Μητροπολίτες, πού μετέχουν στά Συνοδικά σχήματα καί πού ἀσκοῦν ὑπεύθυνη διοίκηση στίς Μητροπόλεις τους, νά μήν ἀποτολμοῦν παρερμηνεῖς ἢ σκόπιμες παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν διατάξεων καί μεθοδεύσεις, πού τίς ὑπαγορεύουν φιλικές διασυνδέσεις καί ὑποπτες σκοπιμότητες.

Ἄν ἡ κοσμική ἐξουσία ὑποχρεώνεται σέ σεβασμό τοῦ Ἱεροκανονικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας, πόσο μάλ-

λον, ἡ Συνοδική ὁμήγυρη. Αὐτή δεσμεύεται, κατὰ τρόπο ἀπόλυτο, νά βηματίζει σταθερά καί πιστά στό φωτισμένο μονοπάτι, πού χάραξαν οἱ Οἰκουμενικές Συνάξεις τῶν Πατέρων μας καί πού τό ἀκολουθοῦν, μέ σεβασμό καί ἀκρίβεια, ὅλες οἱ ἀδελφές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς σημερινῆς Οἰκουμένης.

Γιά ἐμφαντικότερη ὑπογράμμιση αὐτῆς τῆς κυρίαρχης παρουσίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων στό κείμενο τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη, πού ψηφίστηκε τό 1977 καί ἰσχύει σήμερα, θά μεταφέρω μερικά ἀποσπάσματα ἀπό τόν πρόλογο, πού τόν συνοδεύει, κατὰ τήν ἐπίσημη ἐκτύπωσή του ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί πού ὑπογράφεται ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σερραφείμ:

«Ἡ δημοσίευσis τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 590/1977 Νόμου «περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», σημειοῖ σταθμόν εἰς τήν ζωὴν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ νέος Καταστατικός Χάρτης ἀποτελεῖ ὁρόσημον μιᾶς νέας περιόδου εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τέμνει νέας ὁδούς διὰ τήν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων.

Βασικόν γνώρισμα τοῦ νέου Καταστατικοῦ κειμένου εἶναι ὅτι θέτει ἐπὶ νέας βάσεως τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Καί εἰς πρώτην μέν φάσιν ἐπετύχομεν τήν διὰ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1975 κατοχύρωσιν τῶν ἱερῶν ἀποστολικῶν καί συνοδικῶν Κανόνων καί τῶν ἱερῶν παραδό-

σεων καί τήν ἐπὶ τῇ βάσει τούτων διακυβέρνησιν καί διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... Οὕτω εἰς τήν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ἀνεγνωρίσθη πλέον ἐπίσημως τό δικαίωμα νά διοικῇ τὰ τοῦ οἴκου Αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Ἱερῶν παραδόσεων γεγονός τό ὅποῖον ἄγει τόν Πολιτειακόν Νομοθέτην εἰς τήν παραδοχήν, ὅτι «Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ διὰ τῶν ἄρθρων 3 καί 13 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος κατοχυρούμενοι Ἱεροὶ Κανόνες»...

Ἐκανα ὅλες αὐτές τίς ἐπισημάνσεις, γιά νά κάνω φανερό καί γιά νά ὑπογραμμίσω, μέ ὅση δύναμη διαθέτω, ὅτι «ἄχρι τοῦ νῦν»-δέν ἔχει ἐπιχειρηθεῖ βίαιη κρατικὴ ἐπέμβαση, γιά ἐξοβελισμό τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπὸ τό ἐκκλησιαστικὸ νομοθετικὸ πλαίσιο. Τό τρέχον σχῆμα διοικητικῆς δέσμευσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στόν πολιτειακὸ Νόμο, πού υἱοθετεῖται ἀπὸ τό μέγιστο μέρος τῆς Ἱεραρχίας, ἀναγνωρίζει ὡς μοναδικό, ὑπέρτατο ρυθμιστὴ τῆς Συνοδικῆς διοίκησης τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί τίς καταξιωμένες ἐκκλησιαστικὲς Παραδόσεις.

Εἰδικὰ γιά τοὺς Μητροπολίτες, τοὺς φορεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καί διαχειριστὲς τῶν προβλημάτων τῆς καθημερινότητος, ὁ ἀπόλυτος σεβασμός τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ἡ ἐξάρτησή ἀπὸ αὐτοὺς ἰσχυροποιεῖται καί κλειδώνει μέ τήν κατάθεση τῶν δυὸ ἐπίσημων ὀρκων τοὺς. Κατὰ τήν ἱερότατη στιγμή τῆς χειροτονίας τοὺς, μπροστὰ στήν Πύλη τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καί κατενώπιον τοῦ πληρώματος, καταθέτουν τήν ὑπόσχεσή τοὺς, ὅτι θά

τηροῦν ἀπαρασάλευτα τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τὰ καθιερωμένα θέσμια τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παράδοσης. Ἀργότερα δέ, κατὰ τήν ἐπίσημη διαβεβαίωσή τους μπροστά στον ἀνώτατο Πολιτειακό ἄρχοντα, ὀρκίζονται, ὅτι θά σέβονται καί θά τηροῦν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους. Μὲ δεδομένο, ὅπως ὑπογραμμίζει τὸ προλογικὸ σημεῖωμα τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ, τὸ γεγονός, ὅτι ὁ θεμελιακὸς κρατικὸς Νόμος, ὁ «Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», εἶναι εὐθυγραμμισμένος μέ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, καί ἡ δεύτερη αὐτὴ κατάθεση ὅρκου, αὐτόματα προεκτείνει τήν ἰσχὺς τῆς καί στήν τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί κατατίθεται ὡς εὐλαβικὴ καί ἀδιαπραγμάτευτη ὑπόσχεση ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων.

Μετά ἀπὸ ὅλες αὐτές τίς ἀναλύσεις, θά ἐπικεντρώσω τὴ δική μου προσοχή καί τὴν προσοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν μου στὰ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν.

Γνωστὴ στό πανελλήνιο ἡ βιοτὴ τοῦ ἄλλοτε Μητροπολίτη καί-τώρα πιά-μοναχοῦ, πού ἔσυρε στήν καταχνιά τῆς χλεύης καί τῆς περιφρόνησης ὁλόκληρο τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας καί προκάλεσε σοβαρὴ κρίση στίς σχέσεις τῆς πολιτικῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Ἡ Σύνοδος, γιά μακρὸ διάστημα-πέραν τῆς πενταετίας-ἔπαιζε ἕνα ὑποπτο παιχνίδι ἀδιαφορίας ἢ ἀναστολῶν ἢ στημένων ἀνακρίσεων, πού στόχο τους εἶχαν τὴ διαφυγὴ τοῦ ἐνόχου ἀπὸ τίς ἐπιτιμήσεις, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴ τοῦ ποινικοῦ Νόμου.

Ἡ ἔκβαση αὐτῆς τῆς διελκυστίνδας εἶναι γνωστὴ. Ἐφερε τίς ἀπανωτές καταγγελίες καί τὸ δράστη στίς αἵθουσες τῆς ποινικῆς Δικαιοσύνης. Καί αὐτὴ «προέδραμε» τῆς ἐκκλησιαστικῆς στήν κούρσα τοῦ καθήκοντος. Σχημάτισε ὀγκωδέστατο φάκελλο. Καί ἐπέβαλε πολυετὴ φυλάκιση σὸν περιφρονητὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τοῦ Κράτους. Στὴ συνέχεια, κοινοποίησε τὴν ἀπόφασί της στήν Ἱερά Σύνοδο, ὑπενθυμίζοντάς της, ὅτι σέ ἐφαρμογὴ τῆς σχετικῆς διάταξης τοῦ ἄρθρου 160 τοῦ Νόμου «περί τῶν ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», εἶναι ὑποχρεωμένη, χωρὶς καμμιά ἄλλη διαδικασία, νά προβεῖ στήν καθαίρεση τοῦ ἐπίορκου συλλειτουργοῦ της.

Ἡ ἐπόμενη φάση ἦταν ὁ θερμὸς πόλεμος ἀνακοινώσεων τῶν ἐξοργισμένων Συνοδικῶν παραγόντων. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες, φίλοι τοῦ ἔγκλειστου στὰ σίδερὰ τῆς φυλακῆς ἢ ὁμόρρυθμοι στίς συμπεριφορές τοῦ βίου, ξεσήκωσαν θύελλα. Ἄν καί ἀνήκουν στήν πτέρυγα τοῦ Συνοδικοῦ περιβάλλου, πού μάχεται, συστηματικὰ καί ἐπίμονα, γιά τὴ διατήρηση τῆς στενῆς, καταστατικῆς διασύνδεσης καί συνεργασίας Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, δέ δίστασαν νά προδώσουν τίς πεποιθήσεις τους καί νά σηκώσουν λάβαρο διαμαρτυρίας καί ἐπανάστασης. Δήλωσαν καί διατυμπάνισαν, πὼς δέν εἶναι διατεθειμένοι νά δεχτοῦν τίς ἀποφάσεις τῶν κοσμικῶν δικαστηρίων. Πὼς αὐτοὶ μένουν πιστοὶ στοὺς Ἱερούς Κανόνες. Καί μόνο τίς ἀποφάσεις τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, πού εὐθυγραμμίζονται στίς Ἱεροκανονικὲς διατάξεις, ὑπολογίζουν καί τηροῦν.

Τὸ ἐπαναστατικὸ πανηγύρι, μέ τίς

κραυγές και μέ την επίδειξη πλαστοῦ, τηλεοπτικοῦ θάρρους, κράτησε γιά κάμποσο καιρό. Ἀλλά, ἀπότομα, διακόπηκε. Οἱ φωνές σίγησαν. Οἱ «φανατικοί ὑπερασπιστές»(!!!) τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀναδιπλώθηκαν. Καί ἡ σαφήνεια τοῦ Νόμου ἐπιβλήθηκε. Τό ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο συνήλθε στή θεσπισμένη ἔδρα του καί μέ «διαπιστωτική πράξη» δέχτηκε τήν ἀμετάκλητη, καταδικαστική ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου καί προχώρησε στήν καθαίρεση τοῦ λειτουργοῦ, πού ἐνέχεται γιά βαρύνοντα παραπτώματα.

Ἐδῶ ἀναγκάζομαι νά διακόψω τήν ἱστορία τῶν καταρρακτωδῶν ἐξελίξεων, τήν περιγραφή τῶν γεγονότων, πού συνεχίζουν νά ἐκτυλίσσονται σέ σκοτεινές διαβάσεις καί νά φορτίζουν ἀκόμη περισσότερο τή μολυσμένη ἀτμόσφαιρα. Θά ἐπικεντρωθῶ στήν τελευταία σελίδα τοῦ χρονικοῦ, πού ἀποτυπώνει, περιοριστικά, τίς διαπλοκές καί τίς ζυμώσεις τοῦ παρελθόντος θέρους. Θά θέσω, πρῶτα στόν ἑαυτό μου καί στούς συνιεράρχες μου, μέλη τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί, στή συνέχεια, θά ἐμπιστευτῶ στό ἀνήσυχο ἐκκλησιαστικό πλήρωμα τά ἐρωτηματικά, πού ἔμειναν, ὡς κατάλοιπα τῶν τραγικῶν ἐξελίξεων καί περιμένουν, ὅπως δῆποτε, ὑπεύθυνη καί ἐντιμη ἀπάντηση.

1. Ἑρώτηση πρώτη: Γιατί ἡ ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη, ἐπὶ μιά πενταετία, ἔμεινε ἀπραγμη καί καταλήφθηκε, τό Μάη τοῦ 2009, ἀδρανοῦσα καί κοιμώμενη;

Οἱ Μητροπολίτες, πού ἀντέδρασαν ἔντονα καί δημόσια, ὅταν ἔγινε γνωστή ἡ ἀμετάκλητη ἀπόφαση, πού ὑπο-

χρέωνε τήν Ἱερά Σύνοδο νά προχωρήσει, μέσα στό στενὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, στήν καθαίρεση τοῦ τότε Μητροπολίτη, μοναδικό καί ἰσχυρό μοτίβο διαμαρτυρίας καί μοναδική σημαία ἀγώνα εἶχαν τό «σεβασμό» τους καί τήν «ὑποταγή» τους στούς Ἱερούς Κανόνες, πού τοὺς διαχειρίζονται, κατ' ἀποκλειστικότητα καί τοὺς ἐφαρμόζουν, κατὰ περίπτωση, οἱ Συνοδικοί Ἱεράρχες. Τήν κοινοποίηση τοῦ Ἀρείου Πάγου τήν ἔκριναν καί τήν ἀντιμετώπισαν ὡς δυναστική ἐπέμβαση στή δική τους διακριτική δικαιοδοσία. Καί ὡς ὑπερεκτίμηση καί ὑπερίσχυση τῶν Νόμων τῆς πολιτείας καί περιφρόνηση καί ἐξουθένωση τοῦ θησαυρίσματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁργισμένοι, διακήρυτταν, πῶς δέν εἶναι διατεθειμένοι νά ἀνεχτοῦν τήν προσβολή τοῦ προσώπου τους, τήν ὑποτίμηση τοῦ δικαστικοῦ λειτουργήματός τους καί τό «σφετερισμό» τῆς ἀρμοδιότητάς τους, νά δικάζουν μόνοι αὐτοί καί νά ἀποφαίνονται, ἂν πρέπει νά ἐπιβληθεῖ ἡ ποινὴ τῆς καθαίρεσης σέ ἐκκλησιαστικό ὀξίωματοῦχο.

Ὡστόσο, ἀφοῦ μέσα τους ἔπαλλε μιά τέτοια εὐαισθησία, πού ἔφτανε νά τοὺς συνεγείρει σέ δημόσιες ἀντιδράσεις, γιατί δέν κάθισαν ἔγκαιρα στίς καθέδρες τῶν δικαστῶν, νά ἐρευνήσουν τά παραπτώματα τοῦ συνιεράρχη τους, νά τά κρίνουν μέ ἀκρίβεια, μέ ἀμεροληψία καί μέ ὁδηγὸ τό «Πηδάλιο» τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί νά βγοῦν, μετὰ, στά παράθυρα τῆς τηλοψίας, νά δηλώσουν στό σκανδαλισμένο πλήρωμα, ὅτι τήρησαν τοὺς ὅρκους τους καί ξεπλήρωσαν, μέχρι κεραίας, τό καθήκον τους;

Χρόνια ὀλάκερα σέρνονταν οἱ σκαν-

δαλιστικές κασέτες, οι χυδαίοι διάλογοι και οι ίντριγκες, στα μέσα της έννημέρωσης. Και οι φορεΐς της Συνοδικής ευθύνης σιωπούσαν. Σά νά μή λειτουργούσαν οι δυό αισθήσεις τους, ή άκοή και ή όραση. Σά νά μήν ήξεραν άπολύτως τίποτα γιά τίς πομπές, πού εύτελιζαν τήν άρχιερωσύνη τους και καταπλήγωναν τό ιερό Σώμα του Έσταυρωμένου Κυρίου μας. Και, τό σοβαρότερο, σά νά μή γνώριζαν τό καθήκον τους, πού τό διαγράφουν, καθαρά και έπιτακτικά, οι Ίεροι Κανόνες και ή δηλωμένη και κωδικοποιημένη ευαισθησία των Πατέρων μας. Αυτόι οι Κανόνες, πού τούς θυμήθηκαν, μόλις, τόν περασμένο Μάη και κόπτονται, γιά τήν έφαρμογή τους.

Μόνο όταν κινήθηκε ή Ποινική Δικαιοσύνη, μόνο άφου ό ξνοχος στήθηκε στό δικό της έδώλιο και ό φάκελλος των παραπτωμάτων του άνοίχτηκε και ζυγίστηκε, μόνο τότε τό «πάθος»(!!!) γιά τήν τήρηση των Ίερών Κανονικών διατάξεων συνεπήρε κάποιους Ίεράρχες και τούς άνύψωσε στίς επάλξεις της κραυγής και της μάχης.

Γιατί οι Συνοδικοί Ίεράρχες άποκρύβηκαν και σιώπησαν καθ' όλο αυτό τό μακρότατο διάστημα; Στήν άπορία αυτή ποιά άπόκριση δίνουν; Ποιές έρμηνείες, πού θά μπορέσουν νά καλύψουν τή δική τους ένοχή και νά άπαλύνουν τήν πικρία του λαού;

2. Έρώτηση δεύτερη: Άφου οι ύπεύθυνοι έκκλησιαστικοί δικαστές επέλεξαν τή φυγή από τό ιερό τους καθήκον και παραδόθηκαν στη σιωπή, πού και πώς βρήκαν τό θάρρος νά έμφανιστούν, έκ των ύστέρων, στη δημοσιότητα και νά αυτοδιαφημιστούν, ως τιμητές της πολιτικής Διαιοσύνης;

Άπό τήν έποχή, πού άρχισαν νά κυκλοφορούν τά συγκεκριμένα δεσποτικά σκάνδαλα και νά μολύνουν άκοές και καρδιές, ίσαμε τήν άνοιξη του 2009, ή έκκλησιαστική Δικαιοσύνη διατηρήθηκε στην κατάψυξη της άπραξίας. Ένω ή πολιτική Δικαιοσύνη δραστηριοποιήθηκε έντονα και ύπεύθυνα. Έκανε άνακρίσεις. Συμπλήρωσε ένα όγκωδέστατο δικαστικό φάκελλο. Τόν παράπεμψε στό Πρωτοβάθμιο Τριμελές Ποινικό Έφετείο, γιά νά δικαστεί. Μετά τήν έκδοση καταδικαστικής άπόφασης και έπειδή κατατέθηκε έφεση, όρίστηκε επανεξέταση του θέματος στό δευτεροβάθμιο, πενταμελές, Έφετείο. Και έπειδή, μετά τήν έπίσης καταδικαστική δευτεροβάθμια άπόφαση, ύποβλήθηκε αίτηση άναίρεσής της στον Άρειο Πάγο, συνήλθε τό άνώτατο Δικαστήριο και άσχολήθηκε μέ τό θέμα. Η είσήγηση, πού άνακοινώθηκε και συζητήθηκε, κατά τό μήνα Ίανουάριο του 2009, ήταν σαφώς άπορριπτική. Και τό Δικαστήριο έπιφυλάχτηκε νά έκδόσει και νά δημοσιεύσει τήν άπόφασή του.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, πού σημειώθηκαν τόσες έξελίξεις, διαταυρώθηκαν τόσες άντεγκλήσεις και ό υπόλογος έκκλησιαστικός λειτουργός βρισκόταν μόνιμα έγκατεστημένος στίς φυλακές του Κορυδαλλού, δέν έφτασε στό αυτιά του λαού ή πληροφορία, ότι ξύπνησε ή κοιμισμένη έκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Μόνο, στό τελευταίο μεσοδιάστημα, από τή συζήτηση της αίτησης άναίρεσης στον Άρειο Πάγο, ίσαμε τή δημοσίευση της άπόφασής του, άναψαν τά καλώδια της δεσποτικής ευαισθησίας και άποφάσισαν οι Συνοδικοί, νά δικάσουν αυτοί, μέ τά δικά

τους κριτήρια καί μέ δῆθεν ὁδηγό τους Ἱερούς Κανόνες(;;), τά παραπτώματα τοῦ συναδέλφου τους. Καί, σέ μιά συνεδρίαση ἀστραπή, μέ πλειοψηφία ὀριακή, ἀπάλλαξαν ἀπό κάθε κατηγορία(!!!) τόν ὑπόλογο φίλο τους, πού τόν ἔκριναν ἔνοχο τά τρία πολιτικά Δικαστήρια.

Στή δεύτερη αὐτή ἐρώτηση, πού ζητάει τό λόγο τῆς μακρότατης ὀλιγωρίας καί τῆς ξαφνικῆς ἀφύπνισης καί δραστηριοποίησης, ὑπάρχει ἀπάντηση; Ἰσαμε τώρα δέν ἔχει ἀκουστεῖ.

3. Ἐρώτηση τρίτη: Οἱ Μητροπολίτες, πού κατὰ τήν περίοδο αὐτή σκίζονταν γιά τούς Ἱερούς Κανόνες καί οἱ Μητροπολίτες, πού δίκασαν καί ἀθώωσαν τόν ὑπόδικο «ἀδελφό» τους, ἀνήκουν ὅλοι στήν πτέρυγα, πού δέ θέλει νά ἀλλάξει τό σύστημα διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἐννοοῦν, νά διακοπεῖ ἡ διασύνδεση μέ τήν κρατική ἐξουσία καί νά πάψει ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων νά ἐκδίδει Νόμους, προστατευτικούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί καθοριστικούς τῶν λεπτομερειῶν τῆς διοίκησής Της. Πῶς καί γιατί, λοιπόν, ἄλλαξαν ρότα; Γιατί, μέ τήν ἀπρόσμενη καταφορά ἐναντία στίς διαδικασίες τῆς ποινικῆς Δικαιοσύνης καί μέ τήν προβολή πλαστῆς ἀφοσίωσης, ἀποκλειστικά καί μόνο, στούς Ἱερούς Κανόνες, μεταπήδησαν, δίχως ἴσως νά τό ἐπιθυμοῦν ἢ δίχως νά τό συνειδητοποιοῦν, στήν παράταξη, πού ζητάει τήν αὐτονόμηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος;

Ἄν μέσα τους ἔχει ὠριμάσει μιά τέτοια ἐξέλιξη, ἃς τό διακηρύξουν ἀντρίκια καί δημόσια. Καί ἃς ἀρχίσουν συντονισμένες προσπάθειες, γιά νά τήν ἐπιταχύνουν. Ἄν ὄχι, ἃς μή ψεύδονται. Καί ἃς μή παραπλανοῦν τούς ἀπο-

δέκτες τῶν φωνασκιῶν τους.

4. Ἐρώτηση τέταρτη: Τά παραπτώματα τοῦ «πρώην» λειτουργοῦ, πού διερεῦνησαν καί δίκασαν τά ποινικά Δικαστήρια τῆς πατρίδας μας, μέ κανένα λόγο δέν ἀμνηστεύονται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄν οἱ Συνοδικοί δικαστές ἀνταποκρίνονταν στούς ὅρκους τους καί στίς εὐθύνες τους καί κάθονταν νά δικάσουν μέ εὐσυνειδησία καί μέ σεβαστική ἀναφορά στούς Ἱερούς Κανόνες, θά ἔφταναν στήν ἴδια ἀπόφαση.

Ποιό δαιμόνιο τούς ἔσυρε μακριά ἀπό τό καθῆκον τους; Ποιά σκοπιμότητα ἢ ποιὰ ἀμάθεια, τούς ἔπεισε νά περιπλανηθοῦν, γιά χρόνια ὀλόκληρα, στά σκοτεινά μονοπάτια τῆς ἀπόκρυψης καί, μετά, ποιός οἶστρος τους ἔβγαλε στή δημοσιότητα τῆς διαμαρτυρίας καί τῆς φωνασκίας;

Χρέος τους νά διαδηλώσουν αἰσθήματα ἀναγνώρισης καί εὐγνωμοσύνης στούς δικαστές τῆς πατρίδας μας, πού μέ τήν τίμια καί εὐσυνείδητη δικαστική ἀπόφασή τους πραγματοποίησαν τό ἔργο τοῦ καθαρμοῦ-πού αὐτοί δέν τόλμησαν νά τό ἀγγίξουν-σέ ἓνα ἀπό τά πιό βρωμισμένα κομμάτια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλου.

Ὅλα αὐτά τά ἐρωτήματα, πού βασανίζουν, ἀσταμάτητα, τή λαϊκή συνείδηση, δέ φαίνεται νά διεγείρουν τήν ἐπισκοπική ἀφύπνιση. Οἱ ποιμένες, δέ δείχνουν νά ἀνησυχοῦν γιά τήν πικρία τοῦ ποιμνίου τους. Οἱ πατέρες δέν ἐμφανίζονται στή δημοσιότητα μέ ἐμφανῆ τά ψυχικά ἀντανακλαστικά, πού πείθουν, ὅτι καρδιοχτυποῦν γιά τή δι-ογκωμένη ἀντιδραστικότητα τῶν τέ-

Γιά τούς νέους μας:

μέ πόνο καρδιάς

(Εἴκοσι χρόνια μετά τήν κατάρρευση τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος, ἡ Ρωσία βιώνει τούς πειρασμούς τοῦ «ἐλεύθερου» κόσμου, τήν ἠθική ὑποβάθμιση καί διαφθορά τῶν πάντων, πού δέν ἔχει νά ζηλέψει σέ τίποτα ἀπό τό παλιό καθεστῶς. Ἡ διαφθορά, παρά τίς «δεσμεύσεις» πολιτικῶν ἢ δικτατόρων γιά τήν πάταξή της, δέν ἀναγνωρίζει καθεστῶτα. Πρῶτο της μέλημα πάντοτε ὁ ἐκμαυλισμός τῆς νεολαίας. Ἡ ἀνανεωμένη ὀρθόδοξη διανόηση, πού ἀναδύθηκε στή Ρωσία, μέσα ἀπό τούς διωγμούς τῆς στρατευμένης σοβιετικῆς ἀθεΐας, ἀγωνιᾷ καί κρούει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Σ' αὐτό τό κλίμα κινεῖται τό παρακάτω ἄρθρο, πού δημοσιεύεται σέ μετάφραση. Συγγραφέας του, ἕνας νέος Ὁρθόδοξος ἱστορικός τοῦ Κρατικοῦ Παιδαγωγικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας. Πηγή τοῦ ἁρθρου ἡ ἱστοσελίδα pravoslavie(=ὀρθοδοξία).ru).

Στή σημερινή Ρωσία, εἶναι πολύ τῆς μόδας νά ἐπαινοῦν οἱ κοινωνικοί καί πολιτικοί ὀργανισμοί καί τά κόμματα τή νεολαία μέ σλόγκαν, πού τήν χαρακτηρίζουν ὡς τό θεμέλιο τοῦ μέλλοντος. Προφανῶς, ἡ νεότητα εἶναι ἐκείνη, πού θά καθορίσει τό μέλλον τῆς Ρωσίας, φωτεινό ἢ σκοτεινό, ἀνάλογα μέ τήν ἠθική καί πνευματική κατεύθυνση, τήν ὁποία θά ἀκολουθήσουν οἱ νέοι Ρῶσοι, ιδίως ὅσοι εἶναι προικισμένοι μέ διανοητικές ἱκανότητες.

Ἄς ρίξουμε λοιπόν μιά ματιά σ' αὐτή τήν ταλαντούχα ἐλίτ τῶν νέων

μας, στόν κόσμο τῶν φοιτητῶν. Πῶς συμπεριφέρεται ὁ μέσος Ρῶσος σπουδαστής, πού διαμορφώνει σήμερα τίς ἀπόψεις του γιά τή ζωή, ζώντας σ' ἕνα ἰδεολογικά πλουραλιστικό περιβάλλον, σέ μιά χώρα χωρίς ἐνιαία κρατική ἰδεολογική γραμμή;

Βεβαίως ὁ Χριστιανισμός προσφέρει λύσεις στά ὑπαρξιακά προβλήματα. Αὐτό ὅμως, πού ἐκλαμβάνουμε ὡς Χριστιανισμό σήμερα, εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς ἀνεμελιάς καί εὐζωίας. Οἱ ἄνθρωποι βάζουν στήν πρώτη θέση τῶν ἐνδιαφερόντων τους τό «ἄρτος

κνων τους. Οἱ διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί διαχειριστές τοῦ Πατερικοῦ θησαυρίσματος, δέ δίνουν τό στίγμα τῆς γνήσιας διαχείρισης τοῦ πλούτου καί δέν ἀναπαύουν τίς ὑπάρξεις, μέ τό λόγο καί μέ τό παράδειγμα, ἀντανακλώντας τό κάλλος καί τήν εὐ-

πρέπεια τοῦ ἐπισκοπικοῦ ὑπουργήματος.

Γιατί αὐτό τό χάσμα; Γιατί;

Εἶναι ἔλλειμμα κρίσης ἢ ἔλλειμμα συνέπειας;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

καί θεάματα». Σέ δεύτερη μοίρα ἔρχονται ἡ οἰκογένεια, ἡ πατρίδα, ὁ Θεός. Δέν πρέπει νά ἐκπλήσσει κανεῖς ὅταν συναντάει ἀνθρώπους νά λένε: «Εἶμαι ἄθεος, ἀλλά εἶμαι Ρῶσος, δηλαδή, Ὁρθόδοξος». Ἦ, ἀντίστροφα: «Εἶμαι Ὁρθόδοξος, ἀλλά δέν πιστεύω».

Αὐτός ὁ «νέος τρόπος» σκέψεως καθιστᾷ ἀδιάφορο τό σημερινό Χριστιανό μπροστά στήν ὅποια κριτική, πού ἀσκεῖται κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τόν ἀποθαρρύνει νά ἀσχολεῖται μέ τά σύμβολα καί νά συχνάζει στούς τόπους λατρείας τῆς χριστιανικῆς Παραδόσεως. Ἔτσι, ἂν ὁ σημερινός φοιτητής ἀκούσει σέ κάποιο σεμινάριο κοσμικοῦ Πανεπιστημίου, ὅτι π.χ., «ἡ χριστιανική παιδαγωγική δέν εἶναι σοβαρή ἐπιστήμη καί οὐδέποτε πρόκειται νά γίνει ἐπιστήμη μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως», τό πιθανότερο εἶναι ὅτι θά τό καταπιῇ σιωπηλός. Ἄν δέ θελήσει νά φέρει ἀντίρρηση θά τοῦ ποῦν: «Δές, καημένε, τά πράγματα μέ μεγαλύτερη εὐελιξία. Μὴν εἶσαι μονολιθικά κολλημένος στίς ἀπόψεις σου».

Ἡ ζωὴ χωρίς πεποιθήσεις, (σύμφωνα μέ τή διαπίστωση τοῦ K. G. Young, αὕτῃ ἡ ζωὴ προκαλεῖ σχιζοφρένεια), τείνει νά γίνει ὁ κανόνας. Ἐνα πρόσωπο, μέ θρησκευτικές πεποιθήσεις, τίς ὁποῖες δέν εἶναι διατεθειμένο νά ἀλλάξει ἀνάλογα μέ τά γραφόμενα σέ κάθε νεότερη ἐκδοση τῶν ἐφημερίδων, ἢ μέ κάθε συνάντηση ἐνός νέου συντρόφου, ἔφτασε νά θεωρεῖται δημόσιος κίνδυνος! Εἶναι ποτέ δυνατό ὁ Χριστιανός νά γίνει ἀποδεκτός σ' ἓνα τέτοιο κόσμος;

Ἡ σύγκρουση μεταξύ τῶν ἀρχῶν

τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς κοσμικῆς κοινωνίας εἶναι δεδομένη. Ἡ Ν. Α. Ναροσνίτσκαγια, (σ.μετ. Narochnit-skaya, σύγχρονη ρωσίδα ἱστορικός, συγγραφέας, καί πολιτικός), στό περίφημο ἔργο της «Ρωσία καί Ρῶσοι στήν παγκόσμια ἱστορία» ἀμερόληπτα ἐπισημαίνει ὅτι στά πλαίσια τῆς κοσμικῆς ἐπιστήμης γίνονται στρεβλώσεις ὅσον ἀφορᾷ οὐσιώδη θέματα θρησκείας καί φιλοσοφίας. Γράφει: «Διάσταση, ἀποξένωση καί ἀμοιβαῖος σνομπισμός ἐξακολουθοῦν νά χωρίζουν τίς κοσμικές ἰδέες ἀπό ἐκείνες τῆς Ἐκκλησίας περί ἐπιστήμης, ὅπως ἀναπτύσσονται στήν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν καί στά θεολογικά Ὁρθόδοξα ἀνώτατα ἰνστιτοῦτα, ὅπου οἱ ἐνότητες ρωσικῆς καί παγκόσμιας ἱστορίας, φιλοσοφικῶν ρευμάτων καί θεμελιώσεως πολιτισμῶν, ἀποτελοῦν ἀντικείμενα τῶν σπουδῶν».

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σέ κάθε τμήμα ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν ἀκόμα καί

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

στά κοσμικά ινστιτούτα, ό φοιτητής έχει τό δικαίωμα νά επιλέξει έξειδικευμένα μαθήματα μέ αναφορά, άς ποϋμε, στην Όρθόδοξη καλλιέργεια, τή φιλοσοφία, κτλ. Οί περισσότεροι όμως νέοι οϋτε διανοοϋνται νά βάλουν τό μικρό τους μυαλό νά δουλέψει σ' αϋτά τά πεδία. Θεωροϋν τίς θρησκευτικές ύποθέσεις ως κάτι έξω από τή ζωή. Αϋτό, πού θέλουν από τή ζωή, είναι μόνο τό «άρτος καί θεάματα», (αϋτές ακριβώς ήταν οί απαιτήσεις των άξεστων δούλων στην άρχαιότητα). Βασικά, οί μόνες επιδιώξεις των νέων μας, πού σπουδάζουν, είναι ή διασκέδαση καί οί απολαύσεις.

Ό συγγραφέας δέν λέει αϋτά, πού λέει, για τήν κατάσταση των «προοδευτικών φοιτητών» μεταφέροντας διαδόσεις. Αϋτός ό ίδιος σπούδασε σέ ένα πασίγνωστο άνώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα της Μόσχας, όπου οί φοιτητές του τμήματος της Ιστορίας, διακρίνονταν γι' αϋτά τά «ειδικά» ένδιαφέροντά τους για τή ζωή. Δυστυχώς, τό μεγαλύτερο μέρος των σπουδαστών θυσιάζει άσκοπα τά νιάτα του. Στην ηλικία των 22 χρόνων ένας μεταπτυχιακός σπουδαστής είναι ήδη κουρασμένος, εξαντλημένος, άφραγκος. Έχει γευτεί πολλά πράγματα αϋτής της ζωής, κυρίως τίς πιο σκοτεινές της πλευρές. Σπάνια νά βρείς έναν άγνό νέο άντρα ή μία κοπέλα καθαρή καί άθώα. Πρέπει νά αντιμετωπίσουμε αϋτό τό πρόβλημα, χωρίς νά παραβλέπουμε τήν ύπαρξη γενικής ήθικης άπαξιώσεως σ' όλες τίς πλευρές της σπουδαστικής ζωής.

Η θεραπεία της επιστήμης δέν είναι «της μόδας» σήμερα! Νέα «χόμπι»

έχουν εμφανιστεί: στο φοιτητικό περιβάλλον μπορείς νά συναντήσεις μεγάλη έμπειρία άνομων αισθησιακών απολαύσεων, πού φτάνουν μέχρι τό σοδομισμό καί τήν έξάρτηση στά ναρκωτικά. Τά σημερινά χρόνια των σπουδών φαίνεται ότι ικανοποιοϋν πλήρως τούς όρους των ιδεωδών της σοσιαλιστικής οϋτοπίας, όπως στίς άρχές του 19ου αιώνα διακηρύχθηκαν από τόν Φουριέ: «οί πιο πρόσφοροι πρός έκμετάλλευση πολίτες από τούς σοσιαλιστικούς μηχανισμούς είναι οί επιρρεπείς σέ ακραίες απολαύσεις, οί όποιοι χωρίς άναστολές παραδίδονται στην ικανοποίηση των παθών τους. Σέ κοινωνίες μέ άυταρχική διακυβέρνηση τό πιο χρήσιμο έργαλειό για τή νίκη της αλήθειας (!), είναι ή αγάπη της εϋμάρειας». Ό σοσιαλιστής Φουριέ δίδασκε στους όπαδούς του: «Απολάμβανε κάθε στιγμή... Απόφευγε τίς δεσμεύσεις του γάμου ή όποιουδήποτε άλλου δεσμοϋ, άν δέν προσφέρει άμεση ικανοποίηση στά πάθη σου. Γιατί πρέπει νά δουλεύεις για τό κοινό καλό; Όλη ή τάξη της άυταρχικής διακυβερνήσεως θά στραγγαλίσει κάθε άτομική μας ικανότητα, καί θά όδηγήσει τούς ανθρώπους νά στηρίζουν ό,τιδήποτε όνομάζεται κακό (βλ. «Θεωρία τεσσάρων κινήσεων καί γενικών πεπρωμένων» καί «Θεωρία παγκόσμιας ένότητας»).

Είναι κοινή διαπίστωση ότι οί άνθρωποι γύρω σου, πού σπουδάζουν, ζοϋν σάν «πολιτισμένοι άγριοι». Γνωρίζουν λίγο ως πολύ τήν ειδικότητά τους, μπορούν νά μιλήσουν τουλάχιστο μία ξένη γλώσσα, ξέρουν νά δου-

λεύουν στον ύπολοιστή, στην καρδιά τους όμως αποδεικνύονται «ἄγριοι βάρβαροι».

Ένα άλλο πρόβλημα, πιθανόν πιο σημαντικό, μεταξύ των φοιτητών, είναι το ποιοτικό. Αναφέρω ένα περιστατικό. Στην αρχή του ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, ἡ γειτόνισσά μου, μιά πολύ ἔξυπνη κυρία, μέ κάλεσε σπίτι της γιά νά μοῦ πεῖ τά παράπονά της μέ τόν ἑγγονό της. Δευτεροετής φοιτητής, δέν πατοῦσε στή σχολή γιατί κάθε βράδυ ἐρχόταν σπίτι πιωμένος καί τήν ἄλλη μέρα κοιμόταν τίς ὥρες τῶν μαθημάτων καί τῶν σεμιναρίων. Προσπάθησα νά τήν παρηγορήσω λέγοντάς της ὅτι αὐτή εἶναι μιά κατάσταση συνηθισμένη σέ δευτεροετείς φοιτητές. «Μὴν ἀνησυχεῖτε», τήν παρηγόρησα, «νομίζω ὅτι αὐτό εἶναι προσωρινό. Πολλοί φοιτητές πίνουν κατά τή διάρκεια τῶν σπουδῶν τους». Κατάλαβα ὅτι μέ αὐτά, πού εἶπα, δέν ἡσύχασα τή γειτόνισσά μου. Τῆς πρότεινα λοιπόν νά συμβουλευτεῖ κάποιον πεπειραμένο ἱερέα.

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι τό δεύτερο ἔτος εἶναι τό ἔτος κατά τό ὁποῖο οἱ φοιτητές τῶν ἀνωτάτων ἰδρυμάτων πίνουν πιο πολύ. Τί ὅμως μπορούμε νά ποῦμε γιά τούς καθηγητές, πού πίνουν, καί μισομεθυσμένοι ψελίζουν

ἀσυναρτησίες στίς αἰθουσες διδασκαλίας! Ὁ ἀλκοολισμός δέν ἐντοπίζεται μόνο στούς φοιτητές, εἶναι δυστυχῶς πανρωσικό πρόβλημα.

Πολλοί ὀξυδερκεῖς καί σώφρονες προ-καί μετα-πτυχιακοί φοιτητές, ὄχι χωρίς λόγο, ὑποψιάζονται ὅτι στή χώρα μας προωθοῦνται πολιτικές, πού ἀποσκοποῦν στήν φθορά τῆς ρωσικῆς νεολαίας. Λές καί τό μόνο πράγμα, πού χρειάζεται αὐτή τή στιγμή ἡ χώρα, εἶναι νά ἀναλάβουν τήν διακυβέρνησή της ἄτομα χωρίς προσόντα καί ἱκανότητες. Συγχρόνως, οἱ νέοι μέ τάλαντα καί ἀφοσίωση στή δουλειά, τά δημιουργικά μυαλά, ἀφήνουν τά πάτρια ἐδάφη καί δουλεύουν γιά τόν Μπάρμπα Σάμ. (Σημ. μετ., γιά τή Δύση, κυρίως τήν Ἀμερική. Δυστυχῶς, τό ἴδιο δέν συμβαίνει καί σέ μᾶς;). Καί θά ἐξακολουθήσει ἡ ἴδια ὑπόνοια νά πλανᾶται, ἕως ὅτου ἡ ἐκτελεστική ἐξουσία τῆς Ρωσίας ἐπεξεργαστεῖ καί ἀνακοινώσει μιά σοβαρή καί καθαρή πολιτική γιά τή ρωσική νεολαία.

Ἐδῶ καί τώρα, ἡ κυβέρνηση εἶναι ὑποχρεωμένη νά καθορίσει καί, τό πιο σημαντικό, νά ἐξαγγεῖλει δημοσίως τή λήψη ἄμεσων μέτρων γιά τή θωράκιση τῶν Ρώσων φοιτητῶν.

Vadim Venediktov

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr